

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 7C/36/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714204119
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2014:2714204119.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica samosudkyňou JUDr. Vladimírou Slobodovou v právnej veci navrhovateľa: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., AK so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516 proti odporkyňi: H. F., X.. XX.X.XXXX, L. N. H. V. XXXX/XX, P., občianka SR, za účasti vedľajšieho účastníka Spotrebiteľského združenia OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpený advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, na strane odporcu, o zaplatenie 862,74 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd návrh zamietá.

Súd odporkyňi náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 71,40 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 1.7.2014 domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 862,74 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne z sumy 862,74 eur od 19.12.2010 do zaplatenia z titulu nesplatenia úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 29.6.2009, trovy konania, trovy právneho zastúpenia.

Navrhovateľ na podanom návrhu trval.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka žiadal zamietnuť celý návrh.

O vstupe vedľajšieho účastníka na stranu odporkyne boli účastníci konania upovedomení s výzvou vyjadriť sa k vstupu, vstup nenamietali. Právnej zástupkyňi navrhovateľa bola výzva vyjadriť sa k vstupu doučená 27.8.2014.2014, ale do dňa rozhodnutia v merite veci dňa 30.10.2014 námietky voči vstupu nepodala.

Odporkyňa sa písomne k veci vyjadrila. Uviedla, že si je vedomá dlhu, ale nie vo výške 862 eur a preto ani s touto výškou nesúhlasí. K svojim pomerom uviedla, že v auguste 2012 došlo k dražbe domu, kde bývala, lebo robila ručiteľku na polovicu domu. S rodinou sa musela odsťahovať do nájomného bytu. Z dôchodku sú jej zrážané exekúcie a k rukám mesačne dostáva 396 eur z dôchodku. Mesačne platí nájom 202,60 eur, 2 x 20 eur spláca iné dlhy a mala by platiť ešte jednu pôžičku v splátkach po 15 eur mesačne. Na lieky jej ostáva 116 eur. Súdu preukázala listinnými dôkazmi, že platí mesačne elektrinu 11,62 eur, nájomné 197,94 eur, rozhlas + TV v sume 4,64 eur.

Súd vykonal dokazovanie žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvou o revolvingovom úvere z 29.6.2009, oznámením o schválení úveru, oznámením o zosplatnení z 28.11.2010, zmluvnými dojednaniami, kartou klienta, písomným vyjadrením navrhovateľa, písomným vyjadrením odporkyne,

pisomným vyjadrením právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento stav veci:

Navrhovateľ ako právnická osoba uzatvoril podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa a ním predložených listinných dôkazov s odporkyňou ako spotrebiteľkou dňa 29.6.2009 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej súčasťou sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len „ZdZoRÚ“). V zmysle čl. 19, bod. 19.9. ZdZoRÚ sa zmluvné strany dohodli, že zmluvu uzatvárajú podľa §§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Na základe predmetnej zmluvy jej bol poskytnutý úver vo výške 763,46 eur. Zmluvné strany si dohodli mesačnú splátku istiny 46,67 eur vždy k 14. dňu v mesiaci, počet splátok 30, zmluvnú odmenu 636,66 eur, RPMN za úvere 68,88 %, ročnú úrokovú sadzbu 68,88 %, zmluvnú odmenu za poskytnutie revolvingu 462,03 eur, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 67,56 %.

V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi z 29.6.2009 boli okrem vyššie uvádzaných údajov uvedené ďalšie údaje - platba súm, pritom súd má za nepreukázané, že by išlo o individuálne dojednania. Medzi takýmito údajmi tu bolo uvedené: Zmluvná odmena za poskytnutie úveru: 674,47 eur, zmluvná odmena za poskytnutie každého revolvingu 462,03 eur, RPMN 65,35 %. Súd podotýka, že toto oznámenie bolo podpísané len veriteľom.

Z obsahu karty klienta z 16.1.2014, doloženej navrhovateľom, mal súd preukázané, že dňa 29.6.2009 bola reálne vyplatená suma 725,65 eur, splatená suma 537,36 eur a že zostáva doplatiť sumu 862,74 eur.

Podľa vyjadrenia navrhovateľa sa odporkyňa dostala do omeškania s úhradou splátok už pri splátke č. 3. Odporkyňa do okamžitej splatnosti úveru zaplatila celkovo 467,36 eur. Nakoľko bola v omeškaní s zaplatením splátky č. 7 o viac ako tri mesiace, navrhovateľ si podľa § 565 OZ uplatnil právo na okamžitú splatnosť úveru. Navrhovateľ listom z 28.11.2010 oznámil dlžníčke zosplatnenie celého úveru od uplynutia 15 dní od doručenia tohto oznámenia. Navrhovateľ doložil doručenkou s dátumom prevzatia 02.12.2010 odporkyňou. Navrhovateľ v návrhu uvádzal, že po zosplatnení mal dlžník uhradiť celkovo 932,74 eur dňa 19.12.2010. Súd si z toho ustálil, že bol úver zosplatnený k dňu 19.12.2010. Po zosplatnení úveru bola uhradená už len suma 70 eur. Doposiaľ zvyšnú sumu neuhradila, preto si navrhovateľ uplatnil úrok z omeškania od 19.12.2010.

Vedľajší účastník doručil súdu 22.8.2014 oznámenie o vstupe do konania na stranu odporkyne, žiadal poslať návrh s prílohami. Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa vo svojom písomnom vyjadrení (doručenom súdu 26.9.2014) odvolal na ustanovenia čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článok 4 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 1,2,3,4, §53 ods. 1,2,3,5 a § 54 ods. 1). V rámci vyjadrenia uviedol, že „odporcovia“ nemali možnosť reálne ovplyvniť obsah formulárovej zmluvy, pritom všetky režimy určené na ochranu spotrebiteľov platia bez pohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, aj vo vzťahu k absolútnym obchodnoprávnym vzťahom. Spotrebiteľské vzťahy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi spadajú pod § 52 a nasl. OZ. právny vzťah účastníkov konania je spotrebiteľskou zmluvou. a spotrebiteľské vzťah sú vzťahmi občianskoprávnymi. Právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka vyplýva z samotnej zmluvy z 29.6.2009, že odporkyňi bol poskytnutý úver 763,46 eur, ale ďalej mu zo zmluvy i príloh (karta klienta) vyplýva, že jej bol poskytnutý úver 725,65 eur. Z príloh k návrhu mu vyplýva, že odporkyňa navrhovateľovi uhradila 537,36 eur. Podľa neho je ťažké nájsť logický podklad na vymáhanie sumy 674,45 eur, teda odplata za úver by bola 92 %. Právny zástupca poukázal i na to, že navrhovateľ v zmluve o revolvingovom úvere, časti č. 5 a č. 6 uvádza údaj „Poskytnutá čiastka úveru: 763,46 eur poskytnutá čiastka revolvingu : 378,05 eur“, no v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi uvádza navrhovateľ údaj „schválená výška revolvingu: 419,27 eur, v karte klienta uvádza údaj „Vyplatená čiastka: 725,65 eur“. Takéto konanie navrhovateľa uvádzajúceho viacero údajov o výške poskytnutého, schváleného a vyplateného úveru, následné vymáhanie plnenia a príslušenstva zo sumy, ktorú nežiadala odporkyňa považuje za nekalú obchodnú prax podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. a za klamlivé konania podľa § 8 citovaného zákona. Má za to, že zmluva nie je uzavretá podľa Občianskeho zákonníka ani v súlade s zákonom č. 258/2001 Z. z. Dal súdu do pozornosti, že aj RPMN uvádza navrhovateľ nepresným a nejasným odkazujúc na nesplnenie podmienky podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Taktiež považuje dohodnutú výšku úrokov 68,88 % za neprimerane vysokú, to isté uvádzal aj pri zmluvnej odmene za poskytnutie úveru 674,47 eur. Z týchto dôvodov považuje nárok za neopodstatnený v celom rozsahu. Uplatnil si trovy právneho zastúpenia v sume 142,78 eur vrátane DPH.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch“), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o

spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. účinného k dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (29.6.2009), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) až j) zák. č. 258/2001 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. predstavujú špeciálny predpis k úprave úverových zmlúv. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujú osobitný zmluvný typ záväzku upravený osobitným zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorý osobitne ustanovuje náležitosti zmluvy a v ostatných náležitostiach odkazuje na úpravu ustanovení Občianskeho zákonníka (odkazy pod 2/, 6/, 7/, 9/ 11/, ktoré sa týkajú náležitosti obsahu zmluvy § 43 OZ, odstúpenie od zmluvy § 48 OZ, úpravu väd podľa § 499 Obč. zák. a pod..) a je určitou formou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 2 písm. e/ zák. č. 258/2001 Z.z. poplatkami je akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 261 ods. 3, písm. d) Obchodného zákonníka treťou časťou Obchodného zákonníka sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov okrem iného zmluvy o úvere.

Podľa 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

Podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, časť zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými, alebo záujmovými organizáciami, alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe, alebo k návrhu zmluvy priložené. Podľa § 497 zák. č. 513/1991 Z.z. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (účinný k 19.12.2010, od kedy navrhovateľ žiadal priznať úrok z omeškania), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Predmetom konania je zaplatenie 862,74 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne z sumy 862,74 eur od 19.12.2010 do zaplatenia z titulu nesplatenia úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 29.6.2009. Vzhľadom na preukázanú skutočnosť, že dlžníkovi bol úver poskytnutý jednorázovo a nevyužil revolving, súd si predmetnú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie revolvingovú zmluvu.

Súd sa najprv vyporiadal s tým, či medzi navrhovateľom a odporkyňou bol uzatvorený občianskoprávny vzťah alebo obchodnoprávny vzťah, lebo vo všeobecných obchodných podmienkach ako súčasť zmluvy sa uvádzajú ustanovenia 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale na druhej strane zmluva bola uzatváraná s fyzickou osobou ako spotrebiteľom.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 29.6.2009, na základe ktorej jej preukázateľne podľa karty klienta vyplatil úver 725,65 eur pri dohodnutej mesačnej splátke 46,67 eur, v počte 30 splátok. V zmluve bola síce uvádzaná suma úveru 763,46 eur, ale navrhovateľ reálne preukázal len poskytnutie sumy 725,65 eur. Podľa vyjadrenia navrhovateľa odporkyňa uhradila celkovo sumu 537,36 eur (najprv v splátkach spolu 467,36 eur, po zosplatení úveru 19.12.2010 ešte sumu 70 eur).

Navrhovateľ v danej veci vystupuje ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a odporkyňa ako spotrebiteľ, ktorý nemá postavenie podnikateľa, a ktorý nemohol ovplyvniť podstatný obsah zmluvy a ani obsah všeobecných obchodných podmienok k zmluve. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade bola uzatvorená formulárová spotrebiteľská zmluva. Text zmluvy bol vopred pripravený, dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu a ani do obsahu príslušných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Hoci je v všeobecných obchodných podmienkach k zmluve uvedené, že účastníci uzatvoril zmluvu podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu vzhľadom na charakter postavenia účastníkov. Súd vychádzal z toho, že v zmysle zmluvy o ochrane spotrebiteľa platného v čase uzatvorenia zmluvy sú spotrebiteľskými zmluvami aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Navrhovateľ konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyňa zmluvu uzatvorila ako spotrebiteľ, lebo pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy vystupovala ako fyzická osoba nekonajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, spotrebiteľský úver im bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Na základe týchto myšlienkových pochodov si súd ustálil, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o splátkovom úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z obsahu zmluvy z 29.6.2009 si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok, úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. a to ust. § 2 písm. e/ ako aj základné náležitosti zmluvy stanovené v § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2011 Z. z. podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých častí úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a

aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivých splátok, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2011 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2011 Z. z. Súd preto odčítaním zaplatenej sumy 537,36 eur od vyčerpanej celkovej sumy (ako si ju súd podľa vykonaného dokazovania ustálil) v sume 725,65 eur zistil, že odporkyňa by mala ešte uhradiť 188,29 eur.

Zákonom č. 150/2004 Z.z. účinným od 1.04.2004 boli do Občianskeho zákonníka implementované smernice Európskych spoločenstiev a Európskej únie: 1. Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29 34); 2. Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 94/47/ES z 26. októbra 1994 o kúpe práva na sezónne užívanie nehnuteľností (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 280, 29/10/1994, str. 83 87); 3. Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a súvisiacich zárukách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 171, 7/7/1999, str. 12 16). Do občianskeho zákonníka bola vložená piata hlava, ktorá upravuje otázku spotrebiteľských zmlúv či práva a povinnosti spotrebiteľov, dodávateľov.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka (účinný k 29.6.2009), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (účinný k 29.6.2009), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (účinný k 29.6.2009), neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Citované ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Podľa § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (účinný k 7.4.2008), zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy (29.6.2009), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Ďalej je potrebné uviesť, že po oboznámení sa z obsahom obchodných podmienok pre úver a sadzobníka poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy o pôžičke súd zistil, že obchodné podmienky sú na

predtlačenom formulári. Súd v rámci výkladu (aplikácie) noriem občianskeho práva, musí vyhodnotiť medze aplikácie zásady zmluvnej voľnosti (§ 2 ods. 3 OZ) vo svetle princípu proporcionality (čl. 1 Ústavy SR) a povinnosti súdu dbať na to, aby sa práva nezneužívali (§ 2 OSP). V týchto intenciách, a o to viac v prípadoch, keď je zmluvná voľnosť niektorého z účastníkov zmluvného vzťahu (spotrebiteľa) obmedzená, keďže žiadnym spôsobom nemôže ovplyvňovať obsah zmluvných dojednaní, musí zväziť proporcionality každého jednotlivého zmluvného ustanovenia a vyvodiť z neho primerané následky. Ani legitímne očakávania navrhovateľa nemôže byť prekážkou v deklarovaní niektorého zo zmluvných dojednaní ako neplatného, a to najmä v prípadoch, keď tieto ustanovenia sám v zmluve a zmluvných podmienkach formuloval.

V komplexe vysloveného právneho názoru súdu a s prihliadnutím k výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka) súd dospel k záveru, návrh by bol podaný dôvodne len v časti doposiaľ nesplatennej časti pôžičky nebyť §5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal i zo Smernice rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, kde v čl. 3 ods. 2 sa nepovažuje podmienka za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol preto schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Vzhľadom na §5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 sa súd sa tiež vyporiadal ex offio s otázkou možného premlčania uplatneného nároku. Vychádzal z toho, že ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, ktorá bráni uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi.

Premičanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou premlčania. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Uplynutím premlčacej doby právo nezaniká, iba sa oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby nebolo po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Z vykovaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd právny záver, že návrh je potrebné zamietnuť v celom rozsahu (a nie len časti prevyšujúcej sumu 188,29 eur) z titulu premlčania posudzovaného ex offio podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že na základe zmluvy z 29.6.2009 boli zmluvné strany dohodnuté na splácaní úveru mesačne po 46,67 eur po dobu 30 mesiacov, vždy k 14. dňu v mesiaci. Nakoľko neplatila odporkyňa riadne a včas, dostala sa podľa navrhovateľa do omeškania so splácaním úveru. Z vyjadrenia navrhovateľa i ním predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že bol úver zosplatený k dňu 19.12.2010 a teda k 20.12.2010 vznikla odporkyňa povinnosť zaplatiť podľa navrhovateľa zvyšok úveru. Súd sa vyporiadal s otázkou premlčania uplatneného nároku a dospel k záveru, že nárok je v celom rozsahu premlčaný. Súd vychádzal z občianskoprávnej všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty počítanej od prvého dňa nasledujúceho po zosplatení úveru, t.j. od 20.12.2010 a z skutočnosti, že návrh bol doručený súdu až 1.7.2014, t.j. viac ako o cca 8 mesiacov po uplynutí premlčacej doby.

Podľa ust. § 142 ods. 1 OSP, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 149 ods. 1 OSP, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 8 OSP, vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. posudzujúc úspech účastníkov a čistý úspech navrhovateľa. V konaní bola úspešnejšou odporkyňa, ktorá si náhradu trov konania neuplatnila, preto jej súd ani žiadne trovy konania nepriznal.

Nakoľko si právny zástupca vedľajšieho účastníka konania uplatnil i trovy právneho zastúpenia, súd sa vyporiadal i s týmto nárokom.

Podľa §93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa §93 ods. 4, veta prvá O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

V tomto prípade má súd na mysli konkrétne otázku náhrady trov konania pre vedľajšieho účastníka. Súd vychádzal z čl.47 ods.2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred

súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Z uvedeného ústavného článku, ako aj z ustanovení § 93 ods.2 OSP, §18 OSP, §24 OSP, §25 OSP vyplýva rovnaké právo pre každého účastníka, teda aj vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Súd prihliadal už aj na zaužívanú súdnu prax pri rozhodovaní v obdobných sporoch, kde je odporcom spotrebiteľ a navrhovateľom je PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Rozhodovanie o trovách konania je integračnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) v rozhodnutí zo dňa 6. 2. 1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7. 10. 2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01). Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevýši 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala.

Z obsahu spisu mal súd preukázané, že vedľajší účastník vstúpil do konania oznámením doručeným súdu dňa 22.8.2014, pričom odporkyňu v oznámení označil len ako „F.“ a uviedol spisovú značku, žalovanú sumu a žiadal zaslať návrh s prílohami. V tejto súvislosti súd zastáva názor, že účastníci konania majú právo byť v konaní zastúpení advokátom, avšak majú právo len na náhradu trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd je teda oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Súd má z obsahu spisu za preukázané, že vedľajší účastník na strane odporcu dobrovoľne vstúpil do konania, pričom odporkyňu nekontaktoval. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Súd má za to, že takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie plnej moci advokátovi nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľa, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní (súd má namysli napríklad to, že ani raz nebol v kontakte s odporcom, v prospech ktorého chce vystupovať a hájiť jeho záujmy) do ktorého vstupuje vyčísluje aj náhradu trov právneho zastúpenia. Súd posudzoval i samotný obsah vyjadrenia a argumentácie právneho zástupcu, pričom v rámci neho ani len nevzniesol námietku premlčania. V rámci svojho vyjadrenia ide síce o hutný text, ktorý je naformulovaný v podobe používanej v ďalších jeho vyjadreniach v iných konaniach na tunajšom súde. jedine mení dátum zavretia zmluvy a v tomto prípade venoval odsek týkajúci sa výške čerpaného a splateného úveru,

percentuálny prepočet úrokov. teda z deviatich strán hutne písaného vyjadrenia sa samotnej ochrany odprkyne týkala ani nie polovica jednej A4 strany.

Vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súd dospel k záveru, že vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (za prevzatie zastupovania a vyjadrenie sa) sú účelne a hospodárne len v časti. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 71,40 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka správne vyčíslil odmenu za jeden úkon 51,45 eur počítajúc ju z tarifnej hodnoty 674,45 eur. Suma 71,40 eur pozostáva z: 1/ odmeny za jeden úkon právnej služby 51,45 eur (za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom); 2/ jeden režijný paušál 8,04 eur; 3/ 20 % DPH z súčtu súm z bodov 1./2/. Právny zástupca vedľajšieho účastníka žiadal poslať trovy právneho zastúpenia na účet v Tatra banka, a.s., číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX.

Ako hlavný dôvod neúčelnosti a nehospodárnosti druhého úkonu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (t.j. vyjadrenie sa k návrhu) súd vidí v tom, že v rámci rozhodovacej činnosti súdov sú prípady ako je tento konkrétny prípad (t.j. Profi credit Slovakia, s.r.o. vers. fyzická osoba ako spotrebiteľ, plnenie titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere) už po dobu dvoch rokov rozhodované, rozhodnutia sú právoplatné a zverejňované na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. A právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti na obranu odporcu okrem tých, ktoré sú súd známe z už zaužívanej súdnej praxe. Súd pri svojich myšlienkových pochodoch vychádzal tiež z toho, že je jeho povinnosťou v rámci súdnej kontroly v konaní , v ktorom sa veriteľ domáha plnenia skúmať titul (zmluvu), o ktorý sa jeho nárok opiera. Tiež súd bral ohľad na §5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014, podľa ktorého sa súd ako s predbežnou otázkou vyporiadava ex offo s otázkou možného premlčania uplatneného nároku.

Čiže súd si ustálil, že v tomto konaní bolo právne zastúpenie vedľajšieho účastníka dôvodné len v rozsahu jedného právneho úkonu a to prevzatie zastúpenia a prvá porada s klientom, pričom v rámci prvej porady mu mohol poskytnúť informácie použiteľné v tomto konaní. Vychádzajúc z samotného obsahu vyjadrenia súd zistil, že zväčša o prefabrikovaný vzor vyjadrenia, kde sa dopĺňajú číslo zmluvy, dátum uzavretia zmluvy, výška poskytnutého úveru a konštatovanie, koľko spotrebiteľ z úveru doposiaľ uhradil, konštatovanie aký výška by bola odplaty, ak by súd návrhu vyhovel. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v časti samotného vyjadrenia súd hodnotí za nadbytočné a nehospodárne.

V závere súd už len konštatuje, že nedošlo k porušeniu práva na právnu pomoc a rovnosti účastníkov garantovaného čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, nakoľko predmetné trovy v časti vyjadrenia neboli účelne vynaložené, t. j. nepôsobili v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Súd ďalej vychádzal z toho, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov osoby, ktoré majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne názory zaujali vo svojich rozhodnutiach pr.: Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011, Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci,

pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.